

De baadster met de boerka

Wist je dat Ensor op 'De baden van Oostende' een vrouw met een boerka heeft getekend?

Zoek maar eens goed tussen de honderden baders, je vindt haar zeker.

Wat ik over haar weet? Laat me toe dat ik haar zelf haar verhaal laat vertellen.

Zon-dag

Ik haast me naar het strand, het krioelt daar weer van zonnekloppers en zwemmers.

Ik haat water, wat zoeken al die mensen toch aan en in de zee?

Wat een drukte hier, ik moet Amir zien, zo snel mogelijk, zodat mijn bonzend hart wat kalmeert. Hij is zó koppig! Pas zes en hij kan nauwelijks zwemmen, waarom wil hij toch altijd in dat verdomde water spelen? Elke dag herhaal ik dat hij nooit verder mag gaan dan waar hij kan staan. 'Mamaaa!' zegt hij dan, rolt met zijn ogen en duikt proestend onder in een wild aanrollende golf. Mijn hart slaat dan een slag over, ik bevries tot ik zijn glanzend zwarte haren en zijn lachend snoetje weer zie opduikelen. Pas dan kan ik weer ademen. Ik hààt de zee.

Gelukkig is mamoesja vanmorgen met hem meegegaan. Zij weet als geen ander hoe angstig ik ben dat er iets gebeurt met Amir. Ik moet niets uitleggen tegen haar, ze ziet het aan mijn ogen.

'Rustig, Laïla,' zegt ze, 'Niet te veel nadenken over vroeger, Amir is geen waaghals zoals...'

Maar dat is hij wèl! Mamoesja spreekt niet verder, benoemt de Ander niet. Nooit. Al jaren zwijgen we tegen elkaar over Die Ene. Behalve zij en ik weet niemand iets over die catastrofale dag in juli negen jaar geleden, een zonnige zomerdag zoals vandaag. In één seconde veranderde de wereld in een nachtmerrie waaruit ik nog steeds niet echt ben ontwaakt. Ze springt plots weer tevoorschijn op de meest onverwachte momenten, zoals nu. Die beelden vlak achter mijn ogen!

Zelfs Amirs papa weet van niks. Toen ik Brahim leerde kennen, meer dan zeshonderd lange, zwarte dagen na die fatale dag, verlangde ik zó naar een nieuwe start. Ik wilde mijn zware rugzak achterlaten in de duinen waar we de eerste keer vrijden op die heerlijke lentedag. Brahim was lief en vrolijk, hij maakte me weer jong en hoopvol. Voor het eerst lieten die afschuwelijke beelden mijn hoofd voor even echt los. Ik zou het hem wel vertellen, later, ooit.

Nog datzelfde jaar werd ik zwanger, honderd keer lag het verhaal op mijn lippen, maar de dag waarop ik het kon uitspreken kwam nooit. Ook mamoesja zweeg.

Ik had het verleden verslagen, dacht ik. Mijn zwangerschap verliep rimpelloos. Toen de dokter op de echo zag dat het een jongen was en Brahim uitbundig juichte, voelde ik een steek van paniek, in een flits zag ik weer dat beeld, het bleke, opgezwollen en gerimpelde gezichtje van Bilal. Brahim zag dat ik ineenkromp, nam me in zijn armen, kustte me en vroeg weifelend 'Volgende keer een meisje?' Ook toen lukte het me niet hem de waarheid te zeggen, hoe had hij kunnen vermoeden waarom de tranen zo onstopbaar over mijn wangen liepen?

Amir, prins. Zo noemden we hem. Hij is onze kleine droomprins. Een tweede kind van Brahim en mij kwam er niet, hij vertrok naar Qatar, daar was meer geld te verdienen dan hier. Ik vond het jammer dat we hem in die prille jaren van Amir maar af en toe zagen, hij vond dat even erg maar werkte dapper door 'voor de toekomst van ons gezin', zei hij. Gelukkig kwam mamoesja toen bij ons wonen. Ze is dol op Amir en hij op haar. Mamoesja heeft ook minder schrik dan ik, Amir voelt dat. In mijn lichaam zit de angst gevangen. Hoewel we het nu beter hebben dan ooit en onze kleine prins een gezond, sterk kereltje is, kan ik dat gevoel niet van me afzetten. Als ik hem omhels, druk ik altijd net iets te hard tot hij zich loswrikt en boos roept: 'Mamàaaa. Ik ben geen baby meer!'

Vorig jaar tijdens de voorbereidingen van het WK voetbal in Qatar bleef Brahim nog langer weg dan anders om in de bouw te werken, maar darnet kreeg ik fantastisch nieuws: volgende week komt hij voor een lange tijd naar huis, zeker tot na de zomer en wie weet voor altijd! Misschien kan hij hier aan de kust seizoenswerk vinden, zei hij, en dat hij nooit meer terug wil naar Qatar. Ik ga meteen het goede nieuws aan mamoesja en Amir vertellen.

Al van op de dijk zie en hoor ik dat er iets gaande is, in het ondiepe water. Mensen schreeuwen en wijzen. Waar is Amir? Waar is mamoesja? Ik zie haar nergens, ze zit toch altijd hier, dicht bij cabine 68 vanwaar ze alles kan overzien? Waar is ze? Ik roep hard 'Amir!', 'Mamoesja!' maar tussen al die mensen lijkt ik onzichtbaar en onhoorbaar. Van op de plek in het water waar de mensen bijeen troepen hoor ik verwarde kreten 'Hier! Het is een jongetje! Help me, hij is te zwaar!' Meteen raast de paniek door mijn lijf, het is Amir, ik weet het zeker. Ik loop het water in, voel het stijgen tot op mijn dijen en buik, mijn boerka wordt zeiknat, ik raak niet vooruit. Mijn schoenen zuigen zich vast in het natte zand, ik maak maaierende bewegingen met mijn armen om mijn evenwicht te bewaren. En dan ben ik toch op de plek, ik weet niet hoe ik daar geraakt ben. Ik zie een lange, bleke jongeman met een kind in zijn armen, het hangt slap tegen zijn borst. Een donkerharig jongetje.

'Amir! Amir! Nee! Nee!' roep ik.

Maar hij is het wél.

'Dat is mijn zoontje!' snik ik. 'Geef hem aan mij, kom!'

Ik strek mijn armen uit en de jongen laat Amir erin rollen. Zijn 25 kilo zware lichaam voelt zwaar, nat en glad. 'Ik kon hem nog onder zijn oksels grabbelen, maar...' zegt de jongen hulpeloos. Ik zie paniek in zijn ogen, ik weet wat hij denkt. Dan waden steeds meer omstaanders naar mij toe, ze willen Amir uit mijn armen nemen, maar ik laat hem niet los, ik druk zijn broze lichaampje zo hard mogelijk tegen mijn borst en blijf staan. Het lijkt uren te duren, de wereld valt stil.

Boven op de cabines kijkt iedereen naar ons, zelfs met verrekijkers, ze willen geen seconde van het spektakel missen. En kijk daar, die dikke pastoor die hier elke dag naar de baders staat te gluren, hij kijkt verdomme de andere kant op, hij wil niets met ons te maken hebben, hij ziet liever de juffrouwen in hun bloot gat. Ik zie tegelijk niets en alles, elk detail. De zon die achter de wolken kruipt, de paardjes die onrustig met hun voeten stampen, de twee jongens die vol overgave staan te tongzoenen en geen oog hebben voor wat er rondom hen gebeurt, de vrijende koppels, de parende poedeltjes, de man die ongegeneerd in de zee staat te pissen, de blote borsten van de jongedame in cabine 22. Hoe kan het dat ik dat allemaal tegelijk zie? Waar ben ik? Ik lijk boven de massa te zweven.

'Amir! Bilal! Brahim! Amir! Brahim! Bilal!' Ik huil de namen van al mijn liefsten naar de hemel, roep ze door elkaar, steeds opnieuw en opnieuw. En dan voel ik hoe het lijfje in mijn armen begint te spartelen en zie ik hoe er uit zijn mond een gulp water komt, en nog een, en nog een.

Alles samen heeft het amper een paar seconden geduurd, zeiden ze achteraf. Tijd is een raar ding.

'Stoem jong!' roep ik hikkend, huilend, lachend terwijl ik hem tegen mijn druipende borst druk en probeer zijn maaierende armen en spartelende benen in bedwang te houden.

'Stoem jong!'

De jongen die hem uit het water gehaald heeft en die een paar meter van ons is blijven staan, springt naar me toe, neemt hem uit mijn armen, draagt hem naar het zand en pompt adem in zijn longen. Ik laat het gebeuren.

Maan-dag

Of ik ooit nog naar het strand ga? Ik denk het niet. Amir en Brahim kunnen nu samen gaan, ik wil het niet zien. Ook mamoesja is zo hard geschrokken van wat er gebeurd is terwijl ze even in slaap was gesukkeld in de zon dat ze niets anders doet dan huilen als ik er met haar wil over praten. Het was haar schuld niet. Het was de schuld van de zon.

Kijk je nu nog eens naar 'De baden van Oostende'? Zie je die dame in het zwart met haar spartelend kind? Laïla. Ze staat er al 134 jaar, zomer na zomer. Gelukkig heeft Brahim hier ondertussen werk gevonden tijdens het drukke Ensorjaar en moet hij niet meer naar Qatar. Nu hij het hele verhaal van Bilal kent, zal hij zeker goed op Amir letten, zijn geredde zoon. En wie weet krijgen Laïla en Brahim er nog een dochter bij. Een gelukkig gezin in Oostende.

© Erna Schelstraete